

Abstrakt:

Práce se věnuje zobrazení vzájemných vztahů Chorvatů a Srbů na území dalmatského vnitrozemí (v časovém rozmezí od druhé světové války až po současnost autorů) ve vybraných románech dvou chorvatských a jednoho srbského prozaika. Jmenovitě jsou analyzována následující díla z druhé poloviny 20. století – *Anděli lijepo pjevaju* (1953, *Andělé hezky zpívají*) Vojina Jeliće, *Kostolomi* (1960, *Kostolomy*) a *Klačina* (1970, *Vápenka*) Joza Laušiče a *Braća po materi* (1987, *Bratři po matce*) Jovana Raduloviće. Text se zaměřuje na jednotlivé autorské přístupy k dané tématice a komparuje zachycení problematických skutečností, která souvisí s touto kulturně specifickou oblastí Chorvatska. Práce se dotýká odmítání uznat národnost a příslušnost k druhé kultuře či určitého problému srbských autorů pocházejících z Dalmácie. V potaz jsou také bráni i další srbští a chorvatští spisovatelé (konkrétně Vladan Desnica, Vjekoslav Kaleb, Dinko Šimunović Mirko Božić, Ivan Raos), jejichž díla zobrazují soužití obou národností, studovaný region i jeho obyvatele, ale nejsou jádrem práce. V případě Radulovićeova románu *Bratři po matce* dochází nejen k hlubší analýze samotného díla, ale je přihlíženo i k jeho filmovému zpracování. O tomto románu lze říci, že po stránce uměleckého zpracování a lakonického vyjádření osobních tragédií způsobených konfliktem etnické a náboženské jinakosti obyvatel Dalmatské Zagory, je dílem velmi úspěšným a čtenářsky stále přitažlivým, což u románů chorvatských autorů nelze tak jednoznačně ohodnotit. Cílem předkládané práce je porovnání obrazu vztahů mezi Chorvaty a Srby v Dalmatském Záhoří ve výše uvedených titulech. Literární analýze předchází stručný historický vhled a jsou nastíněny kulturní souvislosti spojené s danou oblastí.